

Het land voor oude jongens

Een Chinees, een Duitser en een Amsterdammer gaan naar Spanje voor een weekje karpervissen op de Ebro. Het wordt een avontuur met diepte-, maar vooral hoogtepunten.

Een reisverslag over de escapades van drie oude jongens door Rolf Bouman.

(Lees verder op pagina ...)

Spaans decor voor internationaal gezelschap.

Met een PR voor Daniel.

Als ik naar links kijk, zie ik een vent met een Aziatisch uiterlijk uit zijn neus eten; rechts van mij zit een forse kerel met guitige oogjes lekker te zweten. Hij neemt de hele leuning in beslag en mijn rechterarm heb ik dus op mijn schoot liggen. Dat zit niet erg lekker. Mijn knieën raken het opgevouwen tafeltje voor mij. De purser sommeert de stewardessen de deuren te sluiten, het begint prompt te stinken. Gelukkig duurt de vlucht maar twee uur; Barcelona - here we come!

BETER...

Halverwege de vlucht begint de Chinees naast mij opeens te kotsen; de dikke Duitser aan het raampje moet plassen en verpulvert me nog net niet als hij zich niet heel handig langs mij probeert te manoeuvreren. Wat een topvlucht! Het kan eigenlijk nu alleen nog maar beter worden. Als Daan terugkomt van het toilet en Tsak het laatste restje gal door zijn slokdarm omhoog perst, roept de piloot, Captain Speaking, zo heten alle piloten, dat we ons moeten vastbinden en niet mogen roken. Ook niet op het toilet. Echt niet? Barcelona, here we come! Maar het kan wel erger, natuurlijk kan het erger. Dat blijkt even later als we bij de bagageband staan te wachten op onze koffers. Die van Daan komt als eerste, Tsak is de lachende tweede.

Nu nog even mijn koffer, huurauto-tje ophalen, geboekt hotelletje 'down town Barca' opzoeken en hopsakee,

Gids Peter drijft vrolijk mee!

de stad in! In mijn handbagage heb ik al mijn kleding en de camera's, in mijn ruimbagage zit alleen visgerei; Entohs, piepers en ook nog eens bijna een rug aan onderlijnmaterial. Lang verhaal kort; mijn koffer verschijnt niet... Wat nu? Het is 22.55 uur, over vijf minuten sluit het huurauto-kantoor, we moeten actie ondernemen en wel snel. We besluiten te splitten, de Chinees en de Duitser gaan de auto scoren en ik tracht te achterhalen waar mijn koffer is. Terwijl ik als een idioot over de airport ren, hoor ik later van mijn multiculti reisgezelschap dat zij zonder moeite de auto geregeld kregen en vervolgens per ongeluk Barcelona waren ingereden. Ik krijg niets van dat alles mee, want ik ben te druk om iedereen met een uniform aan te bewegen actie te ondernemen. Om 01.00 uur geef ik het op en loop de airport uit, ik zie direct Daan staan, eindelijk gaat er eens wat goed. Nadat Tsak nog even heeft gekotst, tuffen we noordwaarts naar de hoofdstad van Catalonië.

De wijsneus hangen we thuis wel weer uit...

De volgende ochtend knallen we er wat Spaanse croissants in en zetten weer koers naar de luchthaven. Dit kost ons nu al een hele visdag, maar ja, ik moet en zal mijn rotzooi terugkrijgen. Het ongelooflijke blijkt waar te zijn! Na een uur keihard jammeren tegen allerlei gasten met glimmende knopen komt er opeens, uit het niets, een klein kereltje met een tuinbroek, een snor en een rood petje, met mijn koffer aangelopen! Ik til hem op en knuffel hem, SuperMario vindt alles oké. Op het label aan mijn koffer staat: 'RUSH - to BCN', daaronder een datum en een tijdstip. Wat blijkt? Mijn koffer is nooit meegekomen en is vanochtend met de eerste vlucht uit Amsterdam

ingevlogen. Het kan nu alleen nog maar beter gaan; Ebro, here we come!

ALSMAAR BETER

En opeens gaat alles op rolletjes! Tsak is weer beter, de zon schijnt en we zoeven met hoge snelheid over het Spaanse asfalt richting Caspe ons avontuur tegemoet. In een rustig straatje hangt aan een witte muur een groot bord: 'Catfish Camp Caspe', we zijn er! Eigenaar Gert staat ons al op te wachten met zijn grote, brede smile: "Ben je er eindelijk?" Gert is een oude bekende van mij en een heel sympathieke vent. Mijn laatste visvakantie vierde ik in 2005 ook al bij Gert en zijn vrouw Jacintha.

EBRO END-TACKLE

Prevo hoofdlijn 40/00, lange onderlijn van 35 lbs Strip-IT, SuperStrong maatje no. 4, een 80 lbs FreeFall leader en een steen als 'lood'. Check de loodclip, de steen wordt bij een aanbeet direct gelost. Geen enkele lossen, geen enkele materiaalpech!

Een Ebro-beuker, check die baarddraden!

Een week lang trollen op meerval leverde toen 27 katvissen op tot 1,78 meter, maar deze keer ben ik hier echter voor karper. Tien jaar na mijn allereerste vistrip ben ik er dus weer en nu in gezelschap van twee goede vrienden, Daantje en Tsakkie.

VAMOS!

Na alle hartelijkheden worden we voorgesteld aan Peter, de zoon van Gert; hij zal ons op weg helpen. Het verhaal is betrekkelijk eenvoudig: we kunnen kiezen tussen twee mogelijkheden. De eerste optie is om een boot te pakken in het haventje 250 meter van ons appartement en vanuit daar de Ebro op te stomen en ergens te gaan vissen. Dit deel van de Ebro is heel breed, minimaal een halve kilometer, en de oevers zijn kaal. Hoewel het voor Nederlandse begrippen leeg en desolaat te noemen valt, zie je vanaf het water toch altijd wel bebouwing. Optie twee klinkt aantrekkelijker, maar maakt ons afhankelijker. In dit geval worden we over een ruig pad met een fourwheeldrive naar een afgelegen stuk rivier gebracht, alwaar we, wederom met een boot, een stek kunnen kiezen.

Dit stuk van de rivier is veel smaller, zo'n 120 meter en bochtig. De oevers zijn lommerrijk en heuvels en rotspartijen domineren het landschap. En het is er rustig. De keuze is snel gemaakt - optie twee wordt het. Vamos!

EERSTE VISSEN

Hoewel we het liefst alles op eigen kracht willen doen, slaan we het aanbod van Peter niet af. Hij biedt aan een dagje mee te gaan en ons de kneepjes van de Ebro uit de doeken te doen. Met al een visdag om zeep door de bagageperikelen hoeven we hier niet lang over te twijfelen. We kunnen wel vissen, maar met zo'n stevig stromende rivier hebben we geen van drieën ervaring. De wijsneus hangen we thuis wel weer uit... Na een rit van drie kwartier komt de terreinwagen piepend tot een halt, direct wordt de auto omsingeld door een meute best wel smerig ogende honden. Uit een schuurtje verschijnt een klein Spanjaardje met een baardje, Miguel heet hij, we noemen hem Snoop Dog. De honden zijn inderdaad te goor om te aaien, maar ongevaarlijk. Zelfs zonder leesbril

zie ik de vlooiën lopen. Snoop blijkt een zeer behulpzame amigo te zijn en hij helpt zelfs mee onze spullen naar de boot te tillen. Een paar dagen later geven we hem een treetje van het lokale Euroshopper bier en zijn vanaf dat moment vrienden voor het leven. Peter vaart met zijn boot voorop en na een kwartiertje stomen bereiken we een bocht in de rivier die je welhaast idyllisch zou kunnen noemen. Aan de ene kant een modderig strandje, aan de andere kant overhangende bomen. In de blauwe lucht cirkelt een paartje haviken en nog hoger spotten we een eenzame gier. We vissen met zes hengels, twee hengels per pod, dus drie pods. We zijn direct geneigd om deze zo ver mogelijk uit elkaar te zetten. Peter legt uit dat dit niet heel verstandig is, zelfs behoorlijk dommig... Door juist de hengels dicht bij elkaar te zetten voorkom je problemen met uitvaren; de lijnen vertrekken vanaf één punt en lopen alle zes in een grote bocht naar de overkant. De boot ligt altijd stroomopwaarts van de hengels; vertrekt er een hengel, dan pakken we die op, doen de lijn over de hengels rechts ervan en varen

Tsak drilt een katvis...

recht naar de overkant. Halverwege het water kan dan de achtervolging worden ingezet; de andere lijnen liggen daar inmiddels diep genoeg om veilig overheen te kunnen varen. Dat gaat op twee keer na goed, gelukkig hebben we extra lijn mee.

Het duurt een klein uurtje en dan is het raak; een mid-twintiger heeft zich verhappt en samen met Peter ga ik het water op. Het is zaak spanning op de lijn te houden totdat we zowat boven de vis zijn. De eerste vijf minuten heb ik werkelijk geen idee of ik een vis van 2,5 óf 25 kilo sta te drillen. Dat zal de rest van de trip zo blijven. Het vervolg van deze eerste dag verloopt grandioos en Tsak vangt zijn eerste

Een dikke pens!

DIKKE BANANEN . . .

meerval ooit, Daan pakt zijn PR schub. En ik? Ik vang de twee dikste vissen van de dag, het is natuurlijk wel een loterij wanneer je run-om-run vist, maar eerlijk gezegd klaag ik niet. Ook Peter doet mee met drillen, dat is voor hem ook nieuw. Normaal gesproken zijn alle aanbeten voor de gasten, maar zo werkt dat niet bij ons. Iedereen doet mee en Peter is binnen no-time part of the crew. Uiteindelijk pakken we de eerste dag 12 vissen; een geweldig begin.

VROLIJK TRIO

In de avond besluiten we te barbecueën, alleen hebben we geen hout of kolen. Niet getreurd! We lopen naar de rivier en scoren wat dode bomen

die zijn aangespoeld. Terug bij ons appartement blijken deze te groot om in de BBQ te prakken. Gelukkig is daar vriend Gert met zijn kettingzaag en even later knetteren de vlammen metershoog. Om de feestvreugde te vergroten, nodigen we de hele familie van Schaick uit om gezamenlijk te proosten en een half Spaans varken te verorberen. Tot in de kleine uurtjes vieren we het leven. Vier uur later gaat de wekker en staan we weer paraat, fris als hoentjes, maar niet heus. Deze dag gaan we alleen op pad en nadat we bij Snoop zijn afgezet, zetten we koers stroomopwaarts. Onderweg praten we over wat we zullen doen. Dezelfde plek of nog verder de Ebro op? We varen de plek

Daan en Rolf, het plezier straalt er af!

Iphons, de vis van Tsak, voor altijd. En Daniel flikt het toch maar even!

De knollen zijn verdwenen, we vangen louter grote vissen

Een prettig uitzicht.

voorbij en tuffen een paar kilometer door; de omgeving wordt woester en woester, het is werkelijk prachtig. Toch gaan we terug naar Playa SOA (tweede letter van onze voornamen; tSak, rOlf, dAniel), zoals we onze stek hebben genoemd. We kennen de bodemstructuur daar reeds een beetje en het is er rustig, wonder-schoon en er zwemt vis. Let's fish! We lopen direct al te hannesen en het is duidelijk dat we de hulp van Peter missen. Maar we zetten door en na twee keer de schroef ontdaan te hebben van een klos Prevo, kunnen we rond het middaguur eindelijk drillen. Het wordt een knollenbal. Slechts één vis boven de 10 kilo vindt het net, de rest blijft steken rond de 10 pond. Best vreemd en als ik later aan Gert vraag waar die kleine vissen vandaan komen zegt hij: "Die zijn waarschijnlijk over de dam gespoeld met het extreem hoge water eerder dit jaar." Opvallend is ook dat deze vissen veel donkerder zijn dan de over het algemeen erg 'witte' Ebro-schubs. Deze avond vissen we door tot het donker wordt en komen redelijk gebroken aan bij Snoop, alwaar Peter alweer klaarstaat met de grote Jeep om ons naar 'huis' te brengen.

DE DAG VAN TSAK

Op de derde dag besluit Daniel dat hij alleen nog maar op meerval wil vissen; dat is meer zijn ding en hij heeft zijn PR karpertoch al binnen. Dat betekent dat Tsak en ik vanaf nu samen met vijf hengels vissen. Daan vindt één stok op katvissen wel genoeg. De 6-ponds spodhengel

wordt voorzien van 8+1 gevlochten lijn en een rig met vijf pellets daaraan belandt tien meter naast een verzonken boom, alwaar we continu dikke 'bananen' zien op de dieptemeter. Daantje heeft wel een beetje pech. In de middag staat hij dik een uur te drillen wanneer een gigantische meerval de haak lost. Het beest lag verdorie al aan het oppervlak. Tsak doet het beter. Als hengel drie vertrekt, is het zijn beurt. Samen varen we de Ebro op; zou het weer zo'n armzalig knolletje wezen? Eenmaal boven de vis gooi ik de motor uit en een half uur drilpret ligt in het verschiet. Eenmaal in het net zijn we allebei stil. Wat een vis. Bij het onthaken op de kant spatelt het grote lijf van de schub zo hard dat hij pardoos zijn rugvinstekel in Tsak's been poert. Dit staat op film; met grof geweld trekt mijn Chinese vriend de stekel uit zijn poot en begint direct hevig te bloeden. Niet zeuren! Foto's maken. De vis is echt indrukwekkend en Tsak is stil, het is zijn PR. "Je moet 'm een naam geven ouwe", stel ik voor, "dit is jouw moment, jouw vis!"

De familie van Schaick en de SOA-crew... Ook een keer genieten in Spanje aan de Ebro bij de uiterst behulpzame familie Van Schaick? Surf dan naar: catfish-camp-caspe.com

Maar liefst 100 cm aan Spaans geweld.

Even is het stil. “Ik noem ‘m Alphons, deze vis heet vanaf nu Alphons.” We zijn allemaal onder de indruk. Alphons is de Nederlandse vader van Tsak en hij is onlangs overleden. Samen zijn we stil en genieten van dit bijzondere moment. En dan plakken we het been van Tsak dicht en vissen verder. De vissen lijken echter opeens weg en er gebeurt twee uur niets. We zien vissen draaien op ondiep water, tegen de overkant aan. En dus verleggen we drie rigs. Lagen deze eerst tussen de zes en de acht meter, nu liggen ze op krap twee meter water. Dat blijkt een gouden greep, want in de vier uur die volgen lopen deze hengels continu af. De knollen zijn verdwenen en we vangen louter grote vissen. Tsak pakt zelfs nog een meerval; iets groter dan zijn eerste en dus meteen weer een PR!

DE DAG VAN DANIEL

Als we in de vroege ochtend richting het vlooienveld rijden om onze boot te pakken, is de stemming niet heel geweldig. Het is koud en nat, in de verte bliksemt het. Dat kan nooit goed zijn voor de vangsten. En dat blijkt. We vangen slechts één karper die dag. Daan beleeft wel een erg mooi moment. Terwijl Tsak en ik een beetje bodemonderzoek aan het doen zijn met de boot, horen we opeens een gil vanaf de kant: ‘Ich habe eine!’ En ja hoor, Daan hangt met zijn volle gewicht (en dat wil wat zeggen!) in de spodhengel. Hij moet en zal de vis vanaf de kant afdrillen en wij kijken toe. Juist op dat moment komt Gert

aangevaren voor een ‘social talk’ en ook hij ziet hoe Daan zijn eerste meerval vangt, een prachtvis.

In de avond filosoferen we wat de laatste dag ons zal brengen. Er ligt nu al vier dagen een berg voer; kilo’s maïs, zakken met pellets en we hebben ook nog eens 50 kilo ‘Instant 8’ gevoerd de afgelopen dagen. Alle karpers zijn gevangen op een pellet met daarboven een zoete pop-u en vooral de Tutti Frutti bleek goed te werken. Enkele pellets of boilies werkten niet, best raar want de vissen scheten toch echt wel die typische gele drab uit.

MIJN DAG!

Het is alweer de laatste visdag en we besluiten er een lange van te maken.

En dat betekent dat we ruim 12 uur vistijd hebben. Dat klinkt niet zo lang, maar geloof me: als het loopt, dan is dat lang genoeg. En het loopt! Het loopt als een tiet. We krijgen 18 runs en alle vissen belanden op de mat. Het is keihard werken. We zitten geen moment stil. Waren we de eerste dagen nog op zoek naar een systeem, dat hebben we inmiddels gevonden en zwijgend doet eenieder wat hij moet doen. Daan loopt zich suf te sjouwen met emmers water en Tsak en ik drillen onze armpjes zuur. Het is mijn dag! Twee beulen van schubs zijn even de mijne; de ene is exact een meter lang, de andere mist een centimeter. Wat een geweldige laatste dag! Met pijn in het hart duwen we tegen het donker nog een laatste keer af en verlaten Playa SOA voor altijd.

BARCELONA

Na een hartelijk afscheid rijden we naar Barca, alwaar we een avondje gaan stappen alvorens we de volgende dag in alle vroegte weer naar Nederland zullen vliegen. We vreten ons een slag in de rondte en staan als jonge honden te hakken op de muziek van de discotheken op de Ramblas. Als we een paar uur later op de airport van Barcelona inchecken, loopt Daan opeens weg naar een prullenbak en bukt zich. De trip eindigt zoals-ie begonnen is, met een kotsende vismaat. Wat een week, wat een rivier, wat een feest! Een echte aanrader, ook voor oude jongens!

Rolf Bouman

Nog een laatste rondje varen, over tien jaar kom ik zeker terug!

